

[Kirsten Jacobsen.]

og udfaldet af den 15. almindelige vurdering nær så godt, som man gør i dag. Derfor er det ikke rimeligt.

Hr. Arne Bjerregaard sagde: „For os, der har været med i forhandlingerne og endevendt problemerne på kryds og tværs, er det ikke rimeligt med en debat“. Jeg synes, debatten i dag har vist, at der var et yderst stort behov for den debat. Hvis man virkelig har endevendt problemerne på kryds og tværs, så må man have haft bind for øjnene, hr. Arne Bjerregaard. Lad os åbne øjnene i boligudvalget.

Gudme (RV):

Jeg vil gerne takke boligministeren og et par andre af ordførerne for den tilslutning, jeg fik til de bemærkninger, jeg kom med i mit første indlæg om det mindre rimelige i den måde, man har udformet reglen om, at man kan blive fanget op, at man ikke fortaber sit lejemål, selv om man kommer for sent med huslejebetalingen. Boligministeren udtrykte sig jo skeptisk over for de regler, vi gennemførte i tinglysningsloven i fjor; det er altså noget, der er foregået, og dem skal vi næppe lave om. Men vi er altså enige om, at vi i hvert fald ikke skal gå hen og gå videre her i lejeloven, end vi gik i tinglysningsloven i fjor.

Fru Kirsten Jacobsen indtog spotterens rolle og fortalte de tre VKR-partier, at de jo havde sagt ét dengang, da man havde en socialdemokratisk regering med SF-støtte, og nu sagde man noget ganske andet. Fru Kirsten Jacobsen, der jo for sit partis vedkommende kun en enkelt gang har prøvet at være i rollen, vil formentlig efter længere ophold her i folketinget erfare, at lejlighedsvis indgår man forlig, der gør, at man bliver nødt til at bryde med noget af det, man tidligere har sagt, gør, at man bliver nødt til at trække noget i land igen af det, man har sagt, og sige: det kunne vi altså ikke komme af sted med denne gang, så håber vi, det lykkes næste gang eller næste gang igen. Det er der altså også tale om, når man fra venstre og konservative og radikale har sagt, at vi gerne ville have et frit boligmarked og så vidt muligt allerede et frit boligmarked her og nu, her ved ophøret af den 8-årige periode, som begyndte i 1967 og udløber i 1975. Det fik vi ikke, men vi fik

væsentlige lempelser i form af de liberaliseringer, der allerede er påpeget tidligere, som gjorde, at vi fandt det rimeligt at udskyde ønskerne om det frie boligmarked i 4 år. Og det er kun 4 år. Det vil fru Kirsten Jacobsen kunne se ved at læse forligsaftalen fra i sommer. Det står udtrykkeligt i punkt 4, at det er sådan, at vi her har indgået en aftale, der binder de 6 forligspartier for 4 år, og i 1977-78 skal man tage hele systemet af love op til ny overvejelse. Vi finder altså, at vi med nogenlunde god samvittighed har kunnet indgå på — efter en lempelse af restriktionerne i øvrigt — at sætte det frie boligmarked 4 år på ventepenge, indtil engang efter 1979, må det så blive.

Hr. Henning Philipsen har jo tilbøjelighed til at blive ivrig i disse debatter som i almindelighed, og boligministeren påpegede jo et tilfælde, hvor hr. Henning Philipsen ganske vist ikke ville kendes ved udtalelsen, selv om den vistnok faldt, sådan som boligministeren citerede. Jeg skrev en anden udtalelse ned. Det er ikke, fordi den er særlig væsentlig, men den er alligevel udtryk for, at når iveren griber hr. Henning Philipsen, så undslipper mange mærkelige bemærkninger tændernes gærde. Det er altså skrevet ordret ned, da det blev sagt, så vi kan jo bagefter kontrollere, om det skulle stå på båndet, men det gør det nok. Hr. Henning Philipsen sagde: „ingen har jo hidtil villet forhindre en ejer af et parcelhus i at tage, hvad han ville have, når han skulle sælge eller udleje huset“. Jo, så sandelig har man da det. Det, hr. Henning Philipsen her siger, er kun rigtigt for første ledv. vedkommende. Lige indtil dato og også efter dato for kommuner, der har mere end 20.000 indbyggere, er det så sandelig sådan, at der sidder et huslejenævn og forhindrer denne parcelhusejer i at tage, hvad han vil, når han vil udleje sin bolig. Den ivrige hr. Henning Philipsen havde altså kun ret i det første. Der er ingen, der forhindrer ham i at tage, hvad han vil, når han vil sælge. Men når han vil leje ud, så gør man det.

Jeg synes, hr. Arne Bjerregaard tog let på tingene i dag, når han syntes, at denne drøftelse var ganske overflødig. Han havde nogle bemærkninger til mig sådan i søndags-skolelærerstil om, at demokratiet — og det var altså beboerdemokratiet, han sigtede på — fungerer ikke ved lovgivning. Nej, det